

Lucie Navrátilová

Strážci Dečeti

Kniha čtvrtá

Lucie Navrátilová

**STRÁŽCI PEČETI – KNIHA
ČTVRTÁ**

Copyright

Autor: Lucie Navrátilová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2015

ISBN:

978-80-7512-146-2 (ePub)

978-80-7512-147-9 (mobipocket)

978-80-7512-148-6 (pdf)

SORENOVA VZPOURA

Soren stál s rukama založenýma na prsou a skrze mříže pozoroval Gariana, který ležel na boku na holé zemi. Oči měl zavřené. Jeho tělo se už před nějakou chvílí přestalo třást a teď sebou jen občas trhnul. Soren na něj měl obrovskou zlost za tu zradu, kterou mu provedl. Chtěl ho nenávidět a přát si, aby trpěl. Ale když ho teď viděl, nepřinášelo mu to to zadostiučinění, které očekával. Naopak, v žaludku měl nepříjemně svíravý pocit. Viděl, že Garian je na tom zle – Charles zacházel příliš daleko. Čekal, až Vallence splní svoji část dohody a přinese mu Pečeť, ale čekal příliš dlouho.

Věděl, že Vallence byla v Icailu. Věděl, že chtěla vidět Gariana, a věděl, že na něj si ani nevzpomněla. Bolelo ho to a měl na sebe zlost. Měl zlost, že je tak slabý. Soucítí s přítelem, který ho zradil, a trápí se kvůli holce, která o něj už dávno nestojí, jen neměla to srdce mu to říct. Měl by jí pustit z hlavy a myslet na Venéficu. Ta o něj zcela zjevně měla velký zájem. Dala mu to jednoznačně najevo hned tu první noc, co spolu strávili. Jenže přestože byla krásná, zábavná, chytrá a její společnost si užíval, něco jí chybělo. Možná byla uvnitř moc chladná, možná jí chyběla nějaká přirozenost a divokost... a nebo to možná prostě jen nebyla Vallence. Měl toho dost.

Otočil se na patě a zamířil zpět do svých pokojů. Když vešel, prudce za sebou zabouchl dveře. Měl dojem, že celou dobu hrál světu šaška. Dělal jen to, co mu ostatní říkali, protože věřil, že jinak to nejde, ale kam ho to přivedlo? Nikdo ho nebral vážně. Nikdo ho nerespektoval. Byl jenom loutkou, se kterou si Charles hrál podle vlastního uvážení, podle vlastních rozmarů. Jako by nikoho nezajímalo, co cítil. Jako by všichni zapomněli, že i on je člověk a má sny a přání!

Sám pro sebe se zamračil. Sny a přání... Jediné, co si kdy přál, bylo se jednoho dne stát králem, být zase svým vlastním pánem a oženit se s Vallence. Najednou pochopil, že mu vlastně celou tu dobu vůbec nešlo o trůn. Šlo mu o svobodu. Věřil, že když se stane králem, bude svobodný. A pak přišlo to pochopení, jak se věci skutečně mají. Bylo to, jako kdyby mu někdo na obličej vychrstnul kýbl ledové vody a on se konečně probudil. To, že se stane králem, mu svobodu nepřinese. Bude stejnou loutkou, jakou byl doposud. Stejně s ním každý bude dál mávat a nikdo ho nebude brát vážně. Všechna rozhodnutí za něj bude dělat Charles, tak jako tomu vždycky bylo. A ne proto, že by to bylo potřeba nebo proto, že by to pro něj bylo dobré – jednoduše proto, že Charles chtěl mít moc ve svých rukách.

Opřel se dlaněmi o psací stůl a sklonil hlavu. Bylo mu na zvracení. Jak to, že mu to dochází všechno až teď? Jak to, že za celé ty roky nepochopil, co se kolem něj dělo? Copak byl slepý?

Ale s tím je konec. Byl unavený z toho, jak s ním všichni zacházeli. Byl unavený z toho, jak vypadal jeho život a jak měla vypadat jeho budoucnost. A snad nejvíc ze všeho byl unavený ze vší té sebelítosti, ve které se utápěl celé roky. Tohle přece nebyl on! Uhodil pěstí do stolu.

„S tímhle vším je konec,“ řekl nahlas.

Otevřel vyřezávanou dřevěnou krabici, která stála uprostřed stolu mezi psacími potřebami a obsahovala dopisy od Vallence – všechny, co mu napsala od chvíle, kdy odjela z Lykeony. Vždycky si je vozil s sebou, ať byl v Lykeoně nebo v Icailu, vždycky ležely na jeho stole, aby se k nim mohl vrátit, když ho přemohl smutek. Jen další důkaz jeho hlouposti!

Vzal dopisy a došel ke krbu. Oheň zesílil na maximum a všechny dopisy do něj hodil. Pozoroval, jak hoří. A cítil bolest, ale zároveň úlevu. Jak plameny ničily listy popsané vzpomínkami, měl dojem, jako by se odpoutával od svého starého života. Jako by z něj tíha starých slibů a závazků opadávala.

„Zprošťuju tě tvého slibu,“ řekl tiše. „Nic mi nedlužíš a já nedlužím nic tobě.“

Potřeboval to říct nahlas. I když to nebylo totéž jako říct to Vallence do očí, jemu to pomohlo, protože se tím sám osvobozoval od svých naivních očekávání. Venéfica měla pravdu – potřeboval to teď všechno nechat jít a stát se pánem svého života. Věděl, co bylo v Revoně špatně – slýchal to od dětství. A věděl, že teď je konečně připravený to změnit. Charlesovo vedení nebylo zdaleka jenom špatné. Naučil se spoustu věcí. Jeho trénink byl téměř identický s tréninkem generálů, jenom s větším důrazem na politiku, diplomacii, řečnictví a argumentaci.

Byl připravený ucházet se o trůn. A především byl připravený se osvobodit.

Rozhodl se okamžitě. Vyrazil za Charlesem. Věděl, že zrovna probíhá porada generálů a přišlo mu to více než vhod. Když vešel bez zaklepání do poradní síně, oči všech sedmi generálů, Corrin, Charlese a jeho dvou vlků se na něj mlčky upřely.

„Chci se začít účastnit vašich porad,“ řekl Soren rozhodně do hrobového ticha. „Jsem plnoletý a jako budoucí král potřebuju vědět, co se děje a moci se k tomu vyjádřit.“

Všichni přítomní se otočili k Charlesovi, který se opřel do křesla a s přivřenýma očima a lehkým úsměvem si prince zamyšleně měřil. Potom ukázal na volnou židli po své pravé straně, na které obvykle sedával Garian.

„Posaď se,“ řekl a otočil se na Arrgise. „Pokračuj.“

„O Oliverovi není možné nic zjistit. Čekali jsme, jestli se v reakci na výzvu správců neobjeví někde nějaký nečekaný pohyb, ale nic. Sledujeme i cesty kolem Asylie, ale nezaznamenali jsme nic neobvyklého. Zdá se, že budeme muset zkrátka počkat, až se Oliver objeví na prezentaci v Calethonu,“ dodal Arrgis.

Soren se mezitím posadil a přisunul blíž ke stolu. Byl překvapený, uprostřed jakého tématu se to ocitl. Tolik věcí, které se ho bezprostředně týkaly, se do dnešního dne řešilo za jeho zády!

„Jak víme, že není Oliver mrtvý?“ nadhodil Aggson. „Celé roky o něm nikdo neslyšel ani ťuk.“

Charles zavrtěl hlavou.

„Ne, Marion by svůj život nedala jen tak. Skryla Olivera na bezpečném místě. Princ stále žije. A Arrgis má zřejmě pravdu – budeme muset počkat až na jeho prezentaci v Calethonu.“

„Co když se nepřihlásí?“ nadhodil Soren.

„Tím líp pro tebe,“ usmál se Charles. „Ale obávám se, že to se nestane. Otázka je, co dělat, až se přihlásí.“

V místnosti na okamžik zavládlo ticho.

„Chceš ho nechat zabít?“ zeptal se opatrně Soren, který si nebyl jistý, jestli správně rozumí otázce.

„Ted' pro to může být optimální chvíle, můj pane,“ ozval se Ulrik. „Měli bychom využít toho, že zatím nemáme k nikomu žádné závazky. Jakmile bude vyhlášena volba, budou kandidáti nedotknutelní.“

„Souhlasím s Ulrikem,“ přikývl Aggson. „Když zničíme Pečeť a odstraníme Olivera, nebude Sorenovi nic stát v cestě. Takže si osobně myslím, že čím dřív se ho zbavíme, tím líp.“

Soren se zamračeně otočil na Charlese a viděl, že ten nevypadal přesvědčeně.

„Z mého pohledu to není dobrý nápad,“ řekl a většina přítomných na něj vrhla překvapený pohled.

„Je to pro tvoje vlastní dobro,“ připomněl mu Aggson.

„To si nemyslím,“ odpověděl Soren klidně. „Chci, aby mě jako krále respektovala celá Revona, ne jenom lesní kmeny. Když zabijete mého bratra, stanu se králem proto, že nebude jiná možnost. To mi ničí respekt nezaručí.“

Chci vyhrát královskou volbu tradičním způsobem – s dodržováním všech pravidel.“

„A když nevyhraješ?“ zeptal se Aggson.

Soren mu věnoval chladný pohled.

„Když nevyhraju,“ řekl pomalu, „tak zřejmě ta léta tréninku a instrukcí nebyla k ničemu. Máš tak slabou víru ve váš vlastní vzdělávací systém, nebo ve mě?“

Aggson se pousmál, ale neřekl nic.

„Takže co navrhuješ?“ zeptal se Charles.

„Abychom si přestali lámat hlavu s mým bratrem a radši udělali všechno pro to, abych královskou volbu vyhrál já.“

Charles mu chvíli hleděl upřeně do očí a Soren se ze všech sil soustředil, aby ten intenzivní pohled vydržel a neuhnul očima. Nakonec Charles řekl:

„Zrovna jsi mě přesvědčil, že tohle řešení může fungovat.“

Soren se usmál.

„Dobrá, přátelé, je tedy rozhodnuto. Olivera vypustíte z hlavy. Corrin, chci, abys připravila plán Sorenovy prezentace v Calethonu. Zítra večer budu mít tvůj návrh na stole.“

„Jak si přeješ,“ přikývla Corrin.

„Pokud nikdo už nemá nic dalšího, dnešní schůze je u konce,“ řekl a všichni se pomalu začali zvedat.

Soren také vstal, ale Charles mu položil ruku na rameno.

„Ještě chvíli zůstaň,“ řekl. Čekali, až všichni ostatní z místnosti odejdou.

„Jsem ochotný tě od dnešního dne brát jako plnohodnotného člena své rady. Budeš mít přístup ke všem informacím, budeš znát naše plány a strategie. Ale chci mít jistotu, že chápeš, co to znamená.“

„Já tě nezklamu tak jako Garian,“ odpověděl Soren rozhodně. „Naše zájmy jsou stejné a můžeš počítat s mojí loajalitou. Všechno, co umím, umím od tebe. Na to nikdy nezapomenu.“

Charles pokýval hlavou.

„Jsem rád, že to říkáš. Bud' ale připraven i na to, že v tomto kruhu se často budou řešit věci, které mohou být v rozporu s tvými morálními hodnotami. V rámci boje za vyšší dobro je často potřeba něco obětovat. Nečekám, že budeš souhlasit se všemi mými rozhodnutími. Ani není mým cílem dělat rozhodnutí, se kterými všichni souhlasí. Během porady se můžeš volně k čemukoliv vyjádřit – můžeš přijít s jakoukoliv námitkou proti komukoliv, i proti mně. Někdy jsou naše diskuse trochu ostřejší, ale všichni znají pravidla. Ve chvíli, kdy učiním rozhodnutí, je toto rozhodnutí definitivní. Všechny konflikty a rozdílnost názorů zůstávají uvnitř této místnosti. Každý, kdo vychází ven z těchto dveří, ví, že rozhodnutí, které jsem učinil, je jeho rozhodnutí a bude za ním stát. Ne, že ho bude tolerovat. Bude ho hájit jako svoje vlastní. To, že jsme přes velké odlišnosti zcela jednotní, nám dává obrovskou sílu. Garian nás svým chováním oslabil. A já nedovolím, aby se to opakovalo.“

Soren přikývl.

„Rozumím. A můžeš si být jistý, že já jeho chyby opakovat nebudu.“

„Dobře. A pak mám pro tebe ještě jednu otázku. Královská volba nebude nic jednoduchého. Úkol nebo úkoly, které vám správci uloží, budou postavené tak, abyste si ty i tvůj bratr sáhli na dno. Budeš tedy bojovat se svým bratrem a ještě k tomu sám se sebou.“ Krátce se odmlčel a pozoroval výraz v Sorenově tváři. „Jsi na to připraven?“

Soren se zhluboka nadechl.

„Jsem připraven,“ odpověděl pevně.

Zatímco Charles mluvil se Sorenem, Aggson a Corrin stáli u jednoho z oken na chodbě a čekali, než se všichni ostatní vzdálí tak, aby mohli mluvit.

„Ta zatracená dohoda s Vallence mi pije krev,“ zavrčel Aggson tiše. „Jestli ta holka uspěje, bude mít u Charlese zase otevřené dveře.“

„Přestaň myslet na svoje zájmy,“ odpověděla Corrin chladně. „Zničení Pečeti je důležitější než tvoje touha po pomstě.“

„Tobě se to lehko řekne,“ ušklíbl se Aggson. „Měl jsem ji zabít, když jsem měl možnost,“ dodal.

„Nebud' blázen,“ zamračila se Corrin. „Vallence teď je teď náš spojenec, ať se ti to líbí, nebo ne. Charlesovy zájmy jsou přední.“

„Jsem zvědavý, jestli Miras bude tvůj názor sdílet, až mu o té dohodě povíš.“

„Miras se musí přizpůsobit tak, jako my všichni. Ted' je hlavní dostat Sorena na trůn. Příležitostí pro zničení Vallencina týmu a prosazení Mirase do Rady Archivu bude ještě dost.“

DOBŘÁ RADA NAD ZLATO

Jakub strávil poslední dvě hodiny ve stájích kartáčováním koní. Inina ruka v Asylii chyběla (nemluvě o Štěpánovi, který teď trávil většinu času zíráním do zdi), proto se rozhodl s prací pomoci. Doufal, že si tím vyčistí hlavu, ale stejně celou dobu přemýšlel, co udělat s Pečetí. Jenže se nemohl k ničemu dobrat.

Když přišel čas večeře, šel do jídelny. Tentokrát se ale neposadil ke stolu spolu s ostatními, ale vzal si s sebou jídlo na zem k ohništi. Cítil, že ho Arton od stolu pozoruje, ale ignoroval ho.

„Přesně tady sedával tvůj otec,“ poznamenal Simon s úsměvem. „Můžu?“ zeptal se, když k němu Jakub zvedl oči. Jakub přikývl a Simon se posadil vedle něj.

„Chápu, proč jsi na nás naštvaný,“ řekl. „A chci, abys věděl, že naším cílem nebylo tě využít. Ale pomoci ti, aby sis vzpomněl, kdo jsi, a dostat tě zpět na naši stranu.“

„Já to chápu,“ řekl Jakub. „A na tebe nejsem naštvaný,“ dodal a koutkem oka se podíval na Artona.

„Arton jenom plnil příkazy. Neměj mu to za zlé.“

„Když se příkazy stanou důležitějšími než závazky k přátelům, ztrácíme sami sebe,“ poznamenal Jakub smutně. „Arton, kterého jsem znal, by tohle nikdy neudělal. Řekl by mi pravdu. Na nic by si přede mnou nehrál.“

„Arton, kterého jsi ho znal, prožil mnoho temných let od chvíle, kdy se vaše cesty rozdělily. A pochopil, že někdy je potřeba upřednostnit povinnost před srdcem.“

„Tím se ale z našich rozhodnutí vytrácí lidskost. Jak potom víme, co je správné?“

„Některé volby jsou těžké. Když je hodně ve hře, málokdy je jedna zcela správná cesta. Většinou je potřeba vždycky něco obětovat.“

Jakub zůstal zaraženě zírat do ohně. Potom s povzdechem zavřel oči a sklonil hlavu.

„Já jsem pokrytec,“ zamumlal. Otočil se na Simona a setkal se s jeho zkoumavým pohledem.

„Můžeš mi věřit,“ řekl Simon tiše, když viděl, jak Jakub zápasí s pochybnostmi.

Jakub vytáhl z kapsy Pečeť a ukázal ji Simonovi. Viděl, jak se Simonův výraz změnil. Potom řekl:

„Charles ví, že mám Pečeť já. Chce, abych mu ji vydal. Když to neudělám, popraví Dominika.“

Simon strnul a na okamžik se v jeho očích objevil strach. Okamžitě ale zase zmizel a jeho výraz se znovu stal nečitelným.

„Tak se Charles k Dominikovi přece dostal,“ poznamenal. „Co budeš dělat?“

„Já nevím,“ zavrtěl Jakub hlavou a znovu si strčil Pečeť do kapsy. „Byl jsem tam, když princové uzavřeli dohodu. Chtěli mít jistotu, že Revona dostane vládu, kterou přijmou jak příznivci Marion, tak příznivci Charlese. Chtěli udělat to, co je správné. A já jsem přísahal, že budu Pečeť chránit, ať to stojí, co to stojí. Jenže když tu přísahu dodržím, zaplatí za to můj otec životem. Takže bych udělal přesně to, co odsuzuju u Artona – zvolil bych povinnost namísto srdce.“

Simon ho mlčky pozoroval.

„Já nevím, co mám dělat,“ pokračoval Jakub bezradně. „Mám strach, že když dovolím Charlesovi, aby Pečeť zničil, dojde k tomu, o čem Oliver mluvil – že ať vyhraje kdokoliv, druhá strana ho nepřijme. A Revona bude znovu v chaosu. Potom na to doplatí spousta jiných lidí. Moje rodina už je rozbitá. Co když se kvůli mému špatnému rozhodnutí rozbijí desítky dalších? Nikomu bych nepřál ztratit to, co jsem ztratil já. Poslední nadějí této země je sjednocení rukou nejvyššího krále. A já mám v kapse tu nejmocnější kartu. Já!“ zopakoval s hořkým smíchem. „Ani pořádně nevím, kdo jsem.“

„Že nevíš, jaké používat jméno, neznamená, že nevíš, kdo jsi,“ řekl Simon.

„Porad' mi, co mám dělat,“ řekl Jakub tiše. „Prosím.“

Simon zavrtěl hlavou.

„Jakube, já v tomhle nejsem úplně objektivní...“

„Já vím. Sloužíš Marion. V tvém zájmu je, abych dal Pečeť tobě. Ale taky věřím, že ti záleží na Dominikovi. Máš podobné dilema jako já. Proto chci vědět – jak by ses rozhodl ty?“

Jakub sledoval, jak se Simon se zaťatými pěstmi zadíval do plamenů.

„Výměnou za Dominikův život bych Charlesovi Pečeť vydal,“ řekl potom. Jakub se překvapeně zamračil.

„Ale je to tvoje rozhodnutí,“ dodal Simon se sklopenou hlavou. „Ty jsi strážce Pečetí. Nikdo jiný nemá právo to rozhodnutí udělat za tebe.“

Jakub s povzdechem svěsil ramena.

„Nikdy by mě nenapadlo, že když má člověk velkou zodpovědnost, tak se cítí tak sám,“ poznamenal. Simon se na něj otočil s překvapeným výrazem a Jakub měl v tu chvíli pocit, že jeho poznámka měla daleko větší dosah, než si uvědomoval.

„Ty ale nejsi sám,“ řekl Simon po chvíli. „Máš kolem sebe přátele, kterým můžeš věřit. Jen si je k sobě musíš pustit.“

„Jak poznám, komu můžu věřit?“

„Jak jsi poznal, že můžeš věřit mně?“ pousmál se Simon.

Jakub pokrčil rameny.

„Já nevím. Prostě mám pocit, že přes to, že máš svoje vlastní cíle, ti nejsem úplně ukradený.“

„Hezky řečeno,“ zasmál se tiše Simon. „Ale nejsem jediný, komu na tobě záleží. Pro Artona jsi důležitější, než si myslíš.“

„Arton na mě vždycky žárlil,“ podotkl Jakub hořce.

„To neznamená, že tě nemá rád. I pro něj je to těžké. Celé roky jsi mu chyběl a současně se snažil osvobodit se z tvého stínu. A teď je šťastný, že jsi zpět, a současně má strach, že o to místo, které si během tvé nepřítomnosti vybudoval, zase kvůli tobě přijde.“

„Já mu přece nechci nic brát,“ zamračil se dotčeně Jakub.

„Někdy se dějí i věci, které nechceme. Pokud si Marion bude mít vybrat mezi tebou a Artonem, vždycky si vybere tebe. A Arton to ví.“

„Naštěstí si nebude muset vybírat,“ řekl Jakub rozhodně.

V tu chvíli vešel do místnosti Kryštof, rozhlédl se a vyrazil k Simonovi rychlým krokem. Jeho výraz byl velmi vážný.

„Simone,“ řekl a podal mu svitek, na kterém se houpala pečeť se znakem správců. Simon vstal a svitek vzal do ruky. Rozevřel ho a rychle přečetl. Potom pokýval hlavou. Podíval se Kryštofovi do očí a položil mu ruku na rameno.

„Věděli jsme, že to přijde. A i když to přišlo dřív, než jsme chtěli, jsme připraveni,“ řekl rozhodně.

Potom se otočil zpátky na Jakuba.

„Někdy je potřeba upřednostnit povinnost před srdcem. A někdy srdce před povinností. Věřím, že se rozhodneš správně,“ řekl a potom s Kryštofem svižným krokem odešel ze sálu pryč. Arton je následoval. Když procházel kolem Jakuba, věnoval mu letmý pohled.

Jakub se za nimi ještě chvíli díval. Měl pocit, že mu Simon moc nepomohl. Ale nakonec, jak mu v tomto mohl někdo poradit? Nikdo nestál v jeho stopách. Dobrá rada je zkrátka nad zlato.

TREST Z MILOSTI

Arrgis vešel do Charlesových komnat a zůstal stát za dveřmi, aby vyčkal na vyzvání svého velitele.

„Co se děje?“ zeptal se Charles, aniž zvedl pohled od stolu, u kterého seděl. Z jeho tónu generál ihned poznal, že nebyl v dobré náladě.

„Můj pane, přišel jsem ohledně tvého syna.“

Charles se opřel do křesla a zvedl ke generálovi pohled. Kývl na něj, aby se přiblížil.

„Musíš se rozhodnout, jak s Garianem naložit. Nemůžeš ho v té cele držet o moc déle,“ pokračoval Arrgis.

„Zůstane tam, dokud mi Vallence nepřinese Pečeť,“ odpověděl Charles nevzrušeně.

„Můj pane...“

„Už jsem se rozhodl,“ přerušil ho Charles jen nepatrně důraznějším hlasem. Arrgis zůstal na místě stát s hlavou lehce sklopenou.

„Garian umírá,“ řekl, „už je v té cele příliš dlouho.“

Charles se sotva znatelně zamračil a sevřel pravou ruku v pěst. Chvíli přemýšlel.

„Ať ho odvedou na ošetřovnu. Bude u něj neustále stráž,“ řekl. Arrgis přikývl a odešel. Vzal čtyři vojáky a zamířil s nimi do vězení. Když vešel do izolované cely, Lovell ležel na zádech na zemi. Byl v bezvědomí.

Generál si klekl vedle něj a položil mu prsty na spánky. Garian unaveně otevřel oči a pousmál se.

„Možná by sis přál, abych byl někdo jiný,“ řekl tiše s úsměvem Arrgis.

„Tebe taky rád vidím, příteli,“ odpověděl Garian. Jeho hlas byl velmi slabý.

„Tvůj otec mě poslal, abych tě odsud odvedl.“

„Na popraviště?“ pousmál se Garian.

„Aspoň jsi neztratil smysl pro humor. Můžeš vstát?“

Garian se pokusil nadzvednout na loktech, ale nepodařilo se mu to.

„Možná bys mě měl nechat umřít,“ zamumlal. „Je mi hrozně.“

„Zase ti bude líp,“ odpověděl Arrgis a kývl na strážce, aby Gariana zvedly.

O několik minut později ho položili na lůžko na ošetřovně a dali mu napít léčivé vody.

„Odpočiň si,“ řekl potom Arrgis a otočil se k odchodu.

„Arrgisi,“ zavolal na něj Garian už o něco silnějším hlasem a převalil se na bok, aby na druhého generála viděl. „Když jsem tady, znamená to, že Vallence splnila svoji část dohody?“

Arrgis chvíli mlčel.

„Jsi tady, protože tak rozhodl tvůj otec,“ odpověděl nakonec.

„Ale vidím, že jsem pořád vězeň,“ poznamenal s letmým pohledem na strážce u dveří. „Tohle opatření je trochu zbytečné, vzhledem k tomu, že si bez pomoci nemůžu ani sednout,“ řekl a znovu se otočil na záda.

Arrgis se jenom pousmál a odešel. Lovell okamžitě usnul. Poprvé po mnoha dnech spal v posteli a ne na ledové zemi. Mnoho následujících hodin se potil a měl zimnici a jeho sny byly temné a roztříštěné.

Když se konečně probudil, v místnosti bylo šero. Jeho tělo ještě nebylo zcela zregenerované a jeho oči byly stále slabé, ale jeho mysli se znovu vracela síla. Proti oknu viděl tmavý obrys svého otce, který seděl na židli kousek od něj. Garian na něj měl zlost kvůli tomu, čím musel projít, a současně jasně cítil, že jeho otec má stále zlost na něj kvůli jeho zradě.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Charles chladně, když viděl, že je vzhůru.

Lovell se pomalu posadil.

„Ptáš se proto, abys věděl, jestli už mě můžeš zase zavřít zpátky?“

Slyšel, jak se otec ve tmě pousmál.

„Ted' si hraješ na hrdinu? Není to tak dlouho, co jsi mě prosil, abych tě odtamtud dostal,“ připomněl mu jedovatě.

„A já už jsem se bál, že jsi mě neslyšel,“ odpověděl Garian ledově.

„Slyšel jsem tě moc dobře.“

„Ale nikdy jsi nepřišel.“

„Neměl jsem důvod.“

„Tak proč jsi tu ted'? Proč jsi mě nechal z té cely odvést?“

„Protože jsem přišel na způsob, jak tě udržet pod kontrolou, aniž bych tě musel pomalu zabíjet.“

Lovell se zamračil.

„Jaký způsob?“

Charles s pobaveným výrazem ve tváři rozsvítil lampy na stěnách. Kývl na strážu u dveří. Lovell ostražitě pozoroval, jak dva muži došli až k němu, a tázavě se na otce otočil.

„Jaký způsob?“ zeptal se znovu ostřeji.

Muži ho opatrně, ale pevně chytili každý za jednu paži. Lovell se nebránil, protože věděl, že to nemá smysl. Charles vstal a došel pomalu až k němu. V ruce držel stříbrný nákrčník. Strážé Lovella donutili se lehce sklonit a Charles mu umístil nákrčník kolem krku. Pak odstoupil a Lovell se strážím zlostně vytrhl. Pokusil se nákrčník roztáhnout, aby ho mohl sundat. Samozřejmě to nešlo.

„K čemu to je?“

Charles se tiše zasmál a zamířil z ošetřovny pryč.

„Jestli to nechceš zjistit na vlastní kůži, tak ti doporučuju dělat, co ti řeknu. Zůstaneš v Icailu. Nepodnikneš nic bez mého vědomí,“ zavolal, aniž se otočil.

S Charlesem odešly i strážé a Lovell zůstal sám. Znovu sevřel nákrčník v dlaních. Neměl nejmenší tušení, jaký vzorec do něj otec vepsal, ale ať to bylo cokoli, zřejmě to bylo dost na to, aby se rozhodl nechat ho nehlídaného.

Položil dlaně před sebe na peřinu a zavřel oči. Po chvíli se v nich objevily malé plamínky. Svoji moc tedy používat mohl.

Zaměřil se na Vallence. Cítil ji a cítil, že má stále v krvi jeho esenci. Tentokrát byl ale on příliš slabý na to, aby spolu mohli telepaticky komunikovat. Musel ještě počkat. Znovu si lehl. Chvíli hleděl do stropu.

Přemýšlel, co s ním bude dál. Nechá mu otec jeho funkci nebo ho bude degradovat, popřípadě ho z armády zcela vyloučí? Bylo pro něj těžké si něco tak ponižujícího představit. Ale mimo to mu těžkou hlavu dělaly i jiné věci. Teď, když byl alespoň relativně na svobodě, bylo jen otázkou času, než se znovu setká se Sorenem. Vybavil si jejich poslední rozhovor. Měl dojem, že jednou se na něj Soren přišel podívat do vězení. Nešel ale k němu a nic neřekl. Jen stál za mřížemi a pozoroval ho. Jestli se soucitem, nebo zadostiučiněním to byla otázka.

Alespoň už nemusel lhát. Ta myšlenka ho znovu přivedla k Vallence. Nechtěl na ni myslet, dokud s ní nemohl mluvit. Bolelo ho to u srdce. Chyběla

mu víc, než dokázal snést, a měl strach. Strach, že ať už ten nákrčník má dělat cokoli, pokud otci umožňoval nějakým způsobem kontrolovat jeho aktivity, zřejmě to znamenalo, že jestli Vallence Pečeť nepřinese, jen tak ji neuvidí.

S těmito myšlenkami se propadl do dalšího neklidného spánku.

Ve snu viděl Vallence, jak stojí na jedné z calethonských teras. Zavolal na ni a rozběhl se k ní. Překvapeně se otočila, a když ho viděla, chtěla se rozejít k němu. Pak se ale zarazila. Zůstala stát na místě. Zamračeně se podívala do vlastní dlaně, ve které držela zlomenou Pečeť. Když k němu znovu zvedla oči, byly plné strachu.

Lovell chtěl jít k ní a uklidnit ji, že to bude v pořádku, ale nemohl se hnout z místa. Potom za zády ucítil otcovu přítomnost.

„Selhala jsi,“ řekl Charles, a když se Garian otočil, viděl v otcových očích zelené světlo. Charles se pomalu rozešel k nim.

„Uteč!“ zavolal Garian na Vallence, ale ta se nehnula z místa.

Otec ale nešel k ní, šel k němu. Chytil ho zezadu za vlasy a srazil na kolena. A pak mu bez varování podřízl krk. Vallence vykřikla a chtěla si rukama zakrýt obličej, ale pak viděla, že její ruce jsou celé od krve – jeho krve.

Vallence se probudila do šera obývacího pokoje. Tváře měla mokré od slz a srdce jí bušilo až v krku. Dech se jí zadržával v plicích, jako kdyby běžela o život. Sedla si a opřela obličej do dlaní. Snažila se vyhnat z hlavy obrazy ze snu, který právě měla. Pod srdcem cítila obrovskou bolest, která ji ochromovala. Opakovala si, že to byl jenom sen, že Charles by Garianovi nikdy neublížil.

Thomas, Dragan, Jakub a Tiessa byli v kuchyni a večeřeli. Vallence potřebovala nějaký čas pro sebe, tak si šla číst do obýváku, než usnula na gauči. Cítila se bezradná. Jakub se stále o vydání Pečeti naprosto odmítal bavit a ona se už několikrát přistihla, že přemýšlí, jak ho k tomu donutit. Ujišťovala sama sebe, že za to může Garianova moc, že ona by nikdy o ničem takovém neuvažovala, ale přesto ji to děsilo.